

Arrest

nr. 157 021 van 26 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 december 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 20 november 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 september 2015.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 20 november 2014.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partijen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen kan niet worden aangenomen.

De Raad laat tevens gelden dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet ‘verder’ te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing ‘het waarom’ of ‘uitleg’ dient te vermelden.

Waar de verzoekende partijen betogen dat de gemachtigde nagelaten heeft enig onderzoek te doen naar de gevolgen van de verwijdering voor de schoolgaande kinderen, wijst de Raad er vooreerst op dat de bestreden beslissing in casu een beslissing betreft waarbij de gemachtigde de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk heeft verklaard, en het derhalve niet gaat om een verwijderingsbeslissing zodat de kritiek van de verzoekende partijen op dit punt niet dienstig is.

In de mate waarin de verzoekende partijen betogen dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten te verduidelijken en te motiveren waarom de aangehaalde elementen aangaande het onderbreken van het schoollopen van de minderjarige kinderen en de gevolgen hiervan geen buitengewone omstandigheid vormen en nagelaten werd enig onderzoek te voeren en antwoord hierop te formuleren, merkt de Raad op dat voornoemde beschouwing feitelijke grondslag mist. In de bestreden beslissing wordt immers het volgende gesteld: “[...]Het feit dat hun kinderen hier naar school zouden gaan, het in het belang van de kinderen zou zijn dat zij hun schooljaar zonder onderbreking zouden kunnen voltooien, de grote inspanningen die door de kinderen op school zouden worden geleverd en hun vlotte integratie, zouden erkend worden door zowel de leerkrachten als door de schooldirectrice, de interesse en betrokkenheid van betrokkenen op het schooltraject van de kinderen ook zou worden onderkend en er ter staving attestations de fréquentations, rapporten, deelnemingsbewijzen loopwedstrijden, certificats de fréquentations, certificats d’inscriptions en een verklaring van de schooldirectrice worden toegevoegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”

Uit de in de bestreden beslissing vervatte motieven kan aldus worden afgeleid dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partijen aangevoerde elementen inzake het schoollopen van de minderjarige kinderen en duidelijk heeft gemaakt om welke reden deze geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partijen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure. De loutere omstandigheid dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met en voorbij gaan aan de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen. De verzoekende partijen tonen met deze kritiek niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat voormelde elementen geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormen. Bovendien kan de vraag gesteld worden naar het belang dat de verzoekende partijen hebben bij het aanvoeren van deze grief nu zij zich nog steeds op het Belgische grondgebied bevinden en er geen indicaties bestaan aan de hand van de stukken van het administratief dossier dat de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen niet langer schoollopen.

Verder merkt de Raad op dat het schooljaar 2014-2015 afgesloten is, zodat er in ieder geval geen sprake is van een onderbreking van het lopende schooljaar.

Voor zover de verzoekende partijen verwijzen naar arrest nr. 99 287 van de Raad van 20 maart 2013, dient te worden opgemerkt dat de jurisprudentie in onze rechtsorde geen precedentswaarde heeft. Bovendien laten de verzoekende partijen in het geheel na aan te tonen waarom hun feitelijke situatie gelijkaardig is aan die van betrokkene in het arrest waarnaar verwezen wordt door louter te stellen dat voormeld arrest bij analogie kan worden toegepast op hun situatie. De verzoekende partijen kunnen bijgevolg niet dienstig verwijzen naar voormeld arrest.

In zoverre de verzoekende partijen betogen dat de bestreden beslissing niet toelaat te weten welke elementen dan wel buitengewone omstandigheden uitmaken als men louter stelt dat elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, merkt de Raad op dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet er enkel toe is gehouden te motiveren waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen; de gemachtigde dient evenwel niet aan te geven welke elementen dan wel worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Waar de verzoekende partijen aangeven dat niet wordt aangegeven waarom elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken, mist de kritiek opnieuw feitelijke grondslag nu de bestreden beslissing expliciet stelt dat: "De elementen van integratie (met name dat Meneer sinds december 2009 in België zou verblijven en dat Mevrouw samen met de kinderen sinds december 2010 alhier zou verblijven; de integratie van betrokkenen dermate gevorderd zou zijn en zij zich perfect geïntegreerd zouden hebben, zowel wat de taal, sociale attitude als werkethiek zou betreffen; zij ene bijzondere sterke lokale verankering zouden hebben verworven in België; zij zich bewust zouden zijn van de noodzaak van de kennis van de Franse taal om zich volwaardig te kunnen integreren in België en meer bepaald in Brussel en zij daarom steeds zouden streven naar een betere beheersing van de Franse taal en zij reeds een hoog niveau van de Franse taal zouden beheersen en hun inspanningen in positieve zin zouden opgemerkt worden door de leerkrachten; de goede kennis van de Franse taal zou maken dat de integratie van betrokkenen in de Belgische samenleving zeer vlot zou verlopen zijn; de contacten met de andere ouders aan de scholen van de kinderen en de gespreksmomenten met de leerkrachten van de kinderen de integratie van betrokkenen zouden bevorderen; de sociale houding, de adaptieve persoonlijkheid en de grote bereidheid en inspanningen tot integratie zouden maken dat zij thans reeds zouden kunnen buigen op een sterke sociale verankering, en een ruime kennissen- en vriendenkring; de verklaringen die betrokkenen zouden bijbrengen nopens hun vlotte integratie zouden allesbehalve stereotiep zijn en zouden een getrouw beeld geven van de vlotte integratie en de adaptieve persoonlijkheid van betrokkenen; zij door hun inzet zelfs voorbeeldfiguren zouden vormen met een positieve invloed op andere personen van vreemde afkomst binnen hun gemeenschap; betrokkenen geenszins zouden wensen terug te vallen op het sociaal netwerk, Mevrouw tijdens haar asielprocedure een arbeidsplaats gevonden had in een hotel, waar men zeer tevreden over haar zou zijn geweest; zij zeer gemotiveerd zouden zijn om zich in te schakeien in het arbeidscircuit en zij zeer gemotiveerd zouden zijn om te werken en Meneer ter staving een entrée en formation en een attest van inschrijving en aanwezigheid (Franse les), attesten van inschrijving als werkzoekende voorlegt en Mevrouw ter staving een attest van inschrijving en aanwezigheid (Franse les), een kopie arbeidskaart C, een attest van inschrijving als werkzoekende, een arbeidsovereenkomst, een tewerkstellingsattest, loonbrieven, afrekeningen icon, loonafrekeningen en eindafrekening loon voorlegt en betrokkenen een convention de bail, een attestation omtrent hun gevolgde Franse les en getuigenverklaringen toevoegen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de

aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” Daarenboven beperken de verzoekende partijen zich tot het poneren van een algemene bewering, zonder in concreto aan te geven waarom deze elementen wel in aanmerking zouden moeten worden genomen in de fase van ontvankelijkheid en dus wel een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zij laten in het geheel na de vaststellingen aangaande dit element uit de bestreden beslissing te weerleggen. De omstandigheid dat de verwerende partij nog niet is ingegaan op de elementen ten gronde van verzoekers aanvraag, is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De verzoekende partijen tonen derhalve niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of dat de beslissing op kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen.

De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel toont zij met bovenstaande kritiek evenmin aan.

Het middel is ongegrond.”

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 28 september 2015 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 3 november 2015, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 21 september 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP stelt dat er geen antwoord wordt gegeven in de bestreden beslissing en in de beschikking op het feit dat het schooljaar van de kinderen wordt onderbroken. Het feit dat zij volgens de bestreden beslissing naar school kunnen gaan in het land van herkomst is geen antwoord op het geleden nadeel van een verlies van een schooljaar.”

2.5. Voor zover de verzoekende partijen op 28 september 2015 hebben gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar hebben gemaakt dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volharden in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift door dit middel gedeeltelijk te herhalen en zij daarnaast het oneens zijn met een motief van de beschikking zonder dit motief echter concreet te weerleggen, laat de Raad gelden dat de verzoekende partijen op die manier niet aannemelijk maken dat de beschikking van 21 september 2015 onterecht werd genomen.

2.6. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET